

Sygn. akt V CSK 329/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa H. G.

przeciwko M. Spółki z o.o. w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 stycznia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany M. sp. z o.o. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 stycznia 2016 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy w tym wyroku utrzymał w mocy swój nakaz zapłaty z 28 marca 2014 r., którym nakazał pozwanej aby zapłaciła powodowi 210 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2013 r. oraz 9 842 zł z tytułu kosztów procesu. Sąd ustalił, że pozwana spółka podjęła w dniu 10 sierpnia 2012 r. uchwałę w sprawie emisji obligacji o wartości 1 000 zł każda. Powód zakupił 210 sztuk obligacji serii (...) i jest ich właścicielem. W dniu 3 września 2012 r. doszło do zawarcia umowy zastawu rejestrowego na aktywach pozwanej spółki do kwoty ponad 15 000 000 zł. Ustanowiono również administratora zastawu. Na dzień 30 sierpnia 2013 r. wyznaczona została data wykupu obligacji, pozwany jednak nie wykupił obligacji. Sąd Okręgowy po przedstawieniu treści art. 2, 4 i 5 oraz art. 13 ustawy o obligacjach stwierdził, że pozwana nie zrealizowała wymagalnego zobowiązania do wykupu obligacji, za które odpowiada całym swoim majątkiem. W cenie Sądu ustanowienie zabezpieczenia w formie zastawu nie zwalniało pozwanej ze zobowiązania. Sąd odwoławczy podzielił ustalenia faktyczne i prawne Sądu Okręgowego, dodatkowo wyjaśniając, że powoływane przez pozwaną przejęcie przez administratora zastawu przedmiotu tego zastawu nie doprowadziło do zaspokojenia powoda, a skuteczność przejęcia jest wątpliwa.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił wyłącznie naruszenie prawa materialnego przez nieprawidłową wykładnię „art. 2, 4 ust. 3, 4, 22 ust. 2 pkt 2 ustawy o zastawie rejestrowym oraz rejestrze zastawów z dnia 6 grudnia 1996 r.”, a także „art. 4 ust. 3.4 powołanej ustawy” i art. 22 tej ustawy. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...) oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze,

nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżąca uzasadniła potrzebę rozpatrzenia jego skargi przesłanką przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to znaczy oczywistą zasadnością tej skargi argumentując, że ze względu na naruszenia prawa materialnego i procesowego wydane orzeczenie w sposób oczywisty narusza prawo i zasługujące na ochronę interesy pozwanej. Zdaniem pozwanej skarżący wskazał, iż „z akt postępowania wynika w sposób bezsporny iż orzekające w sprawie sądy, w tym Sąd II instancji nie zastosowały przy dokonywaniu rozpoznania istoty sprawy przepisów wszystkich ustaw regulujących stosunki pomiędzy stronami sporu a w szczególności ustawą o zastawie rejestrowym.”

Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Ponieważ wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien być uzasadniony – konieczne jest wykazanie w tym uzasadnieniu, że zarzucane naruszenie nie tylko miało miejsce ale również spełnia wymaganie oczywistości zarówno w zakresie uchybienia przepisom jak i przyczyny

wydania jednoznacznie błędnego orzeczenia. Mimo więc, że wymaganie konstrukcyjne skargi kasacyjnej jest spełnione, gdy skarga zawiera jakiegokolwiek uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1953 r., I C 403/53, OSN 1955 Nr 1, poz. 3; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2001 r., V CKN 1713/00, LEX nr 53100 oraz postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 4 września 2012 r., I ACz 1218/12, LEX nr 1216296), to treść tego uzasadnienia będzie podstawą dokonania przez Sąd Najwyższy oceny jego zasadności. Wniosek nieuzasadniony należycie nie zostanie uwzględniony (por. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14, LEX nr 1678102; z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 596/14, LEX nr 1678068 czy z dnia 22 kwietnia 2015 r., IV CSK 613/14, LEX nr 1678089). Powołana przez skarżącego argumentacja nie stanowi o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący powołuje się na fakty, których Sądy nie ustaliły (a więc na skuteczne przejęcie przedmiotu zastawu na własność przez administratora, zamieszczenie w warunkach emisyjnych postanowienia o możliwości ustanowienia zastawu rejestrowego), podnosi oczywistość zarzutów natury procesowej, których nie sformułował w skardze w sposób wymagany w art. 398⁴ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398³ § 1 k.p.c. oraz oczywistość zarzutów materialnoprawnych, których znaczenie związane jest z poczynieniem stanowczych ustaleń co do skutecznego przejęcia przedmiotu zastawu przez administratora – takich ustaleń Sąd odwoławczy jednak nie poczynił, przeciwnie wskazał, że jego przejęcie jest wątpliwe w świetle oświadczeń administratora zastawu. Zważywszy, że ustalenia faktyczne nie zostały zakwestionowane w należyty sposób (pozwana jedynie marginalnie i bez wskazywania podstawy prawnej wspomniała o nierozpoznaniu przez Sąd Okręgowy istoty sprawy w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie sprawy do rozpoznania) podstawa rozważań pozostaje stan faktyczny ustalony przez Sąd drugiej instancji. Nie stwarza on podstaw prawnych do oceny, że skarga kasacyjna pozwanej jest uzasadniona i to w stopniu oczywistym.

W związku z tym uznać zatem należy, że wskazana przez pozwaną podstawa przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Okoliczności sprawy nie wskazują też, aby wystąpiły inne przesłanki przedsądu przewidziane

w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpatrzenia.

db